Aventurile submarinului DOX

SERIE NOUĂ

182

Căpetenia daiacă

De H. Warren.

Nr. 182.

CĂPETENIA DAIACĂ.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă

de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

«DOX»

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
O NOUĂ CUNOŞTINŢA.

„DOX”-UL CĂPITANULUI FARROW înainta liniştit prin strâmtoarea Makassar, luând curs spre sud, înspre marea Sundei. Spre tribord se vedea coasta de est a insulelor Borneo.

La rugămintea fiului său George, Farrow naviga aproape de ţărm deşi traseul era stâncos. Timonierul Gerhard Plundow care deservea cârma trebuii să-şi arate măiestria, pentru a putea strecura nestingherit vasul, prin noianul de pericole.

George, fiul căpitanului, stătea cu doctorul Bertram şi cu Petre uriaşul la prova submarinului, privind cu multă atenţie, prin binoclu, malul accidentat.

Plaja propriu-zisă era destul de îngustă, ba adeseori, vegetaţia bogată şi tufişurile ajungeau până la apă, sau

aproape.

Insula Borneo n-o cunoscuse George niciodată îndeajuns. Interiorul acesteia îi era cu desăvârşire străin, l-ar fi plăcut să-l roage, să debarce, dar ştia prea bine, că, căpitanul dorea să ajungă cât mai repede în Sumatra pentru o vizită pe care-o promisese.

Plundow făcu un ocol mai mare acum pentru a ocoli o limbă de pământ prea proeminentă. După ce vasul depăşi vârful acesteia George văzu într-un golf lat, care s-ascundea în dosul proeminenţei un iaht, cochet, un adevărat iaht de lux în cel mai pur sens al cuvântului, care se legăna uşor pe valuri.

— Bineînţeles că bijuteria asta de vas aparţinea vreunui american bogat, care face o incursiune de vânătoare în interiorul insulei, îşi dădu cu presupusul de-ndată, jovialul doctor Bertram.

Iată că urcă şi căpitanul pe punte. Să vorbim cu el, poate primim permisiunea de-a face o vizită pe acest iaht.

În lumea largă albii se bucură mai mult unii de prezenţa altora, decât la ei acasă.

— Ia te uită domnule doctor, mai apare încă un iaht de acelaşi fel, strigă George şi arată înspre o a doua limbă de pământ, care se ivi din nou în faţa „Dox”-ului lor şi avea o formă asemănătoare cu aceea pe care tocmai o depăşiseră.

— Dar aici pare să fie locul de-ntâlnire a iahturilor de lux, râse, amuzat doctorul.

Cel de al doilea promontoriu se afla numai la vreo două sute de metri depărtare, iahtul care venea din direcţie aceea era construit din lemn negru şi avea un profil tot atât de elegant, ca şi primul. Construcţia acestuia nu costase deloc mai puţin, decât a primului iaht, care însă era durat din lemn de culoare albă.

— Se pare că iahtul de culoare albă poartă drapelul american, pe când cel negru, pe cel olandez, remarcă Petre cu siguranţă, dar nu se adresă nici lui nici doctorului, ci căpitanului său, care tocmai descinse în mijlocul grupului celor trei camarazi:

— Dacă iahtul negru ancorează tot aici, atunci am putea să le facem o vizită, celor două echipaje. Cel puţin aşa cer regulile bunelor maniere. În afară de asta, mai aflăm şi noi noutăţi.

— Iahtul negru, se-ndreaptă spre cel alb, tată.

— Poate că proprietarii şi-au dat întâlnire aici.

La bordul iahtului negru, se părea că submarinul lor, încă nu fusese văzut. Foarte aproape de iahtul cel alb, aruncă

ancora şi cel care sosise pe urmă, o barcă fu lansată de pe aceasta din urmă, la apă. O siluetă îmbrăcată în costum alb tropical se coborî cu îndemânare, de-a lungul unei frânghii în barcă, care luă un curs cu viteză spre iahtu-i alb.

— Nu, Nynheer van Doren, strigă un tânăr american într-o uniformă fantezistă – sau era o uniformă de ofiţer? – sprijinindu-se de balustradă. Miss Rendle este-n cabina ei şi mai doarme încă. Şi-a petrecut jumătate din noapte pe punte şi-a privit stelele. Veniţi peste vreo două ore, dacă ceea ce aveţi a-i spune, este aşa de important, cum pretindeţi.

Olandezul cel plinuţ, murmură ceva neînţeles, ca pentru sine.

— Şi unde este Mister Rendle, strigă el uitându-se-n sus.

— Doarme şi el. I-a ţinut tovărăşie surorii sale. Noaptea a fost într-adevăr minunată.

— E destul de târziu, n-ar fi rău ca domniile lor, să se mai trezească de-acum, mormăi iarăşi îmbufnat, olandezul.

— Nu pot să-i trezesc pentru toate fleacurile, reluă tânărul american, clar şi hotărât, cu o oarecare malţiozitate-n glas şi puţin hotărât la compromisuri.

Abia acum se uitară cei doi spre submarinul căpitanului Farrow. Ofiţerul îşi întrerupse brusc convorbirea cu olandezul şi aleargă spre pupa iahtului.

La douăzeci de metri depărtare, căpitanul Farrow, dădu ordinul de oprire a vasului său. Ofiţerul american salută milităreşte şi strigă spre submarin:

— William Ayre, primul ofiţer al iahtului Tendril. Bună ziua, domnilor! Dacă nu mă înşel, am onoarea cu căpitanul Farrow comandantul submarinului german Dox?

— Aţi ghicit exact, Mister Ayre. Aici este fiul meu, George, dincoace doctorul Bertram şi cârmaciul nostru, Petre. Probabil că despre aceştia aţi mai auzit, devreme ce aţi recunoscut repede submarinul nostru. Scuzaţi-mi vă rog curiozitatea. Voiam să fac doar o vizită de curtoazie, iahtului dumneavoastră. Domniile lor, au sosit încoace, pentru vânătoare?

— Întocmai, domnule, căpitan! Fraţii Alice şi Henry Rendle, cărora le aparţine iahtul, vor să împuşte urangutani. Astă-seară am aruncat numai, ancora aici, dar am petrecut o jumătate de noapte pe punte, unde am luat cina. Acum o să-i trezesc totuşi pe domniile lor! Căpitanul Farrow nu vine în fiecare zi în vizită!

Ayre dispăru înspre jumătatea iahtului, între timp camarazii de pe „Dox”, priviră înspre iahtul de culoare neagră a olandezului. După profilul construcţiei, părea să fie

un vas care putea dezvolta o viteză extrem de mare. Olandezul van Doren nu se uita înspre ei, era tocmai cu spatele. Acum se întoarse spre camarazi şi le strigă:

— Hello! Sunteţi căpitanul german Farrow, care după sfârşitul războiului a dispărut cu vasul său? Omule, dar îmi plăceţi! V-aş închiria vasul cu plăcere vreo câteva zile, pentru a căuta ceva anume. Mă numesc Van Doren şi conduc aici comerţul cu perle. Cu cât închiriaţi vasul, domnule Farrow?

George râse din toată inima şi chiar Farrow senior, nu-şi putu reprima un zâmbet. Înainte ca Farrow să se poată pronunţa în această propunere neaşteptată, făcută lui şi echipajului său, neobişnuită până acum, fiul său şi strigă:

— Bună glumă, tată!

Doctorul Bertram şi Petre se alăturară hazului general. Căpitanul, îi strigă însă, olandezului:

— Aţi şi primit răspunsul, la propunerea prietenoasă pe care ne-aţi făcut-o. Mai e nevoie de-un răspuns şi mai direct? Cu bani sau fără bani, chiar un banc de perle nu ne entuziasmează şi nu ne atrage de loc.

— Cum de aţi adus vorba de bancul scoicilor cu perle, întreabă olandezul, uimit.

— Păi dacă dumneavoastră controlaţi comerţul cu perle, presupunerea aceasta, se naşte de la sine. Nu pot să contribui în nici un fel, la sustragerea perlelor care aparţin băştinaşilor, din insulă.

În acelaşi timp au apărut pe puntea iahtului alb, Alice şi Henry Rendle cu primul ofiţer, care-i salută pe căpitanul Farrow şi pe tovarăşii săi.

— Bună ziua, căpitane Farrow! Ne bucurăm foarte mult că avem prilejul să vă cunoaştem pe dumneavoastră şi pe echipajul vasului. Permiteţi-ne să vă invităm la bordul vasului nostru ofiţerii dumneavoastră şi oamenii dumneavoastră de încredere se înţelege că sunt şi dânşii invitaţi.

— Mulţumim foarte mult, Mister Rendle! Primim cu plăcere invitaţia dumneavoastră! Văd c-aţi lansat deja o barcă de salvare la apă, aşa dar nu-i nevoie să mai montăm noi, barca noastră din aluminiu.

— Mister Rendle! strigă olandezul, devenind nerăbdător, vreţi să mă ignoraţi, cu desăvârşire?

— Oh, nu, Nynheer van Doren, asta n-ar fi posibil, mai ales când e vorba de-o persoană cu greutate, ca dumneavoastră, răspunse cu promptitudine, americanul. V-aţi răzgândit? Vreţi să ne vindeţi câteva perle?

— Pe dracu! Vreau să-i dăruiesc lui Miss Alice câteva perle! De vândut, nici vorbă.

— Atunci cu ce vă putem fi de folos întreabă, acum Rendle foarte rece.

— Van Someren, unul din căpitanii mei, a auzit că vreţi să mergeţi la vânătoare de urangutani. Întrucât cunosc foarte bine, interiorul insulei, v-aş putea fi foarte util în această tentativă, aşa că vă propun să mă luaţi şi pe mine. Poate n-aţi luat în considerare, că pe aici mai mişună încă Daiacii – vânătorii de capete!

— Cum, aici aproape de coastă să se mai aţină încă vânători de capete? N-am ştiut. Credeam că triburile acestora s-au retras în interiorul insulei, în ţinuturile muntoase. De unde ştiţi că vânătorii de capete vin încoace?

George, care-i observase, foarte atent pe olandez, văzu că acesta deveni foarte nesigur. Îşi caută mai întâi cuvintele potrivite, înainte de a răspunde.

— Unul din căpitanii vaselor mele de marfă mi-a adus-o la cunoştinţă. Omul e foarte valoros pentru mine, întrucât a ajuns în relaţii de afaceri cu una din căpetenii, schimbă împreună, mărfuri. Ar fi preferabil să vin şi eu. Am o descriere a locurilor foarte exactă făcută de căpitanul meu, la mine. Vom putea face, incursiunea fără a ne mai teme de nimic.

— Ciudat, remarcă doctorul Bertram, şoptindu-le celor din anturajul său, căpitanului şi fiului său. O prietenie cu una din căpeteniile triburilor de vânătorii de capete, are întotdeauna ceva suspect la mijloc.

Şi tânărul american, părea că se gândeşte la aşa ceva, pentru că răspunse tărăgănat:

— Căpitanul dumneavoastră e-n relaţii de prietenie cu căpetenia unui trib de daiacii? Foarte interesant? Ce părere ai tu Alice, să-l luăm cu noi pe Nynheer van Doren, la vânătoarea noastră de urangutani.

— Dacă-şi ia obligaţia să ne prezinte căpeteniei sălbatice, să-l luăm neapărat! strigă tânăra fată. Roagă-i pe domnii Farrow şi însoţitorii săi, să ne-nsoţească şi dânşii la vânătoare. Aşa m-aş simţi mai în siguranţă.

— Bineînţeles că suntem gata să vă-nsoţim! se oferi Farrow senior bucuros.

Observase că fruntea olandezului se-ncruntase când auzi de propunerea tinerei fete americance, adresată căpitanului. Asta era un motiv suficient pentru a-şi da asentimentul. Avea un presentiment nelămurit şi deocamdată deloc fondat că

tânăra pereche de fraţi ar fi oarecum ameninţată de prezenţa olandezului.

— La vânătoare de urangutanii merg cu plăcere, i se confesă George, doctorului Bertram. Nici o întâlnire c-o căpetenie daiacă nu mi-ar displace.

— Nu ţi-am promis deloc tinere că te voi prezenta, pe dumneata şi însoţitorii dumitale, căpeteniei, strigă olandezul, nu tocmai prietenos. Iubiţi aventurile cum se ştie prea bine! În interiorul insulei, veţi întâlnii destule. Poate c-o să vă pară chiar rău c-aţi venit.

— N-o să ne pară deloc rău, răspunse George. Noi ne bazăm întotdeauna pe forţele noastre proprii.

— Aşa şi trebuie! mormăi olandezul. Dar recomandările mele poate ar trebui să le luaţi în serios în consideraţie.

— O vânătoare de urangutani nu e aşa de simplă, se alătură doctorul Bertram, discuţiei purtată de la vas la vas.

— Tocmai de-aceea, strigă olandezul. Va trebui să ne comportăm astfel, de parc-am fi cunoştinţe vechi.

De pe puntea iahtului alb, se desprinse o barcă, ce fu lansată la apă, iar Ayre însuşi la cârmă. Îndreaptă mica ambarcaţiune cu motor înspre submarin.

La marginea acestuia, se opri elegant, în timp ce ofiţerul spuse:

— Urcaţi domnilor, sper să petrecem zile frumoase, împreună.

George îl rugase tocmai pe Petre să coboare sub punte, în cabinele lor şi să-i aducă carabinele Mauser. Un urangutan, care pare asemeni unui uriaş al pădurii în frunzişul său, nu poate fi ucis cu un foc de pistol. Primul gloanţe trebuia să-şi nimerească ţinta, altfel, în cale mai multe cazuri prada e pierdută.

Ayre, era un tip simpatic cu-o faţă cinstită şi deschisă. În timpul scurtei călătorii înspre iahtul cel alb, căpitanul zise cu voce scăzută:

— Negustorul de perle olandez, nu pare a fi un conviv prea plăcut. Dar în schimb defectul ăsta e compensat de bogăţie.

Ayre îşi lungi faţa până la o grimasă, când răspunse:

— Este cel mai nesuferit om pe care l-am întâlnit până acum. Nu cred că m-aş înşela dac-aş spune că averea şi-a făcut-o pe căi absolut necinstite. Acum îşi închipuie că poate să-şi cumpere cu bani săi absolut totul, chiar şi dragostea unei tinere fete, americance. Dar aici se-nşelă amarnic!

Ayre îşi aruncă după ce spuse ultimile vorbe, o privire spre puntea iahtului. Alice Rendle, o frumuseţe clasică, aruncă la

rându-i o privire spre barcă şi când privirile celor doi tineri se întâlniră, un surâs vesel îi lumină chipul.

Căpitanul Farrow nu se putu reţine să nu zâmbească. Aici era „ceva”, o poveste de dragoste în derulare şi glasul olandezului, nu era altceva, decât un factor disturbant.

Mânia ofiţerului era de înţeles şi chiar că nu era deloc exagerată, părerea proastă a acestuia despre olandez.

Barca de salvare a olandezului, ajunse deja lângă scara flexibilă de bord, a iahtului alb. Camarazii avură prilejul să privească neobservaţi faţa grasului comerciant. Frumoasă nu se putea spune că era şi trăsături de caracter bune şi admirat nu se prea oglindeau în ea. Era deci omenesc ca tânăra americană să nu se simtă deloc atrasă de acest om.

— Să păstrăm pacea, domnii mei, până vom fi scăpaţi din blestemata asta de junglă, începu de-ndată van Doren. Dar tot trebuie să menţionez ceva, tânărul de aici – şi arată spre George – m-a amărât atât de tare, încât, cred că-i va fi clar că nu-i voi da nici o recomandare căpeteniei daiace, în ceea ce-l priveşte. Aşadar, dacă ajunge într-o situaţie neplăcută, nu va mai fi vina mea.

— Bine, să ne ţinem atunci, de cele hotărâte, spuse Farrow senior, calm. Să păstrăm pacea, cât vom fi în junglă şi nu vom da vina pe dumneata, dacă vom avea neplăceri cu căpetenia. Dar e de la sine înţeles, că nu vei avea voie nici dumneata să-i aţâţi pe băştinaş împotriva noastră.

— Dac-oi face-o, mă puteţi considera de duşman, râse la rându-i olandezul.

Râsul putea fi privit ca o glumă, dar în ochi pe jumătate închişi sclipeau deja luminiţe rele. Omul trebuia să fie tratat cu luare aminte pe viitor. Asta le era clar, tuturor camarazilor.

George se bucură totuşi asupra perspectivei de a participa la o astfel de vânătoare de urangutani.

Excursia plănuită, nu s-ar fi desfăşurat prost, nici dacă nu s-ar fi ajuns să se tragă nici un foc de armă, asupra acestui vânat atât de rar, cum sunt urangutanii. Cei doi Farrowi şi doctorul Bertram, se căţărară cu îndemânare pe scara flexibilă de la bordul iahtului. Când Petre vru să facă şi el acelaşi lucru, olandezul se repezi înainte, ca şi cum ar fi dat să se înţeleagă, că persoana lui, reprezenta, în orice caz mai mult decât aceea a unui simplu cârmaci.

Petre, nu bagă de seamă că van Doren voia de-odată cu el să ajungă pe puntea luxoasă a iahtului alb şi-i cedă ca orice om de bună-cuviinţă, olandezului întâietatea.

Perechea americană de fraţi nu făcu nici o deosebire între căpitan şi marinar şi-i tratară pe toţi cu aceiaşi

condescendenţă ca musafiri egali, strângându-i şi lui Petre, mâna cu putere.

— Am auzit multe şi despre dumneata, domnule Petre, spuse Alice cu însufleţire şi cine are un prieten de valoarea dumitale este de invidiat, aşa cum este domnul George, aici de faţă. Un astfel de prieten nu poate fi cumpărat cu tot aurul pământului.

— Şi totuşi sunt oameni care-şi închipuie, observă Henry Rendle, că prietenia şi dragostea se pot cumpăra.

— Astfel de oameni, sunt săraci, chiar dacă le stau la dispoziţie cele mai mari averi ale pamatului, spuse căpitanul Farrow cu gravitate. Dar n-am venit aici pentru a schimba idei filosofice. V-aţi făcut un plan anume, sau vreţi să descindeţi în junglă şi să aşteptaţi, până când veţi întâlni un Maya – aşa se cheamă în limba indigenilor, un urangutan.

În acest caz ar trebui zile întregi să-l căutăm.

— Am presupus, zise Henry Rendle, puţin cam încurcat, că nu va fi deosebit de greu să dăm peste un asemenea Maya – cum tocmai l-aţi denumit. Este o astfel de vânătoare chiar atât de dificilă?

— S-ar putea spune. Aceşti Maya nu sunt numai foarte rari, dar şi extrem de timizi. Trebuie să-ncercăm s-atragem de partea noastră un vânător băştinaş şi-atunci succesul e ca şi garantat.

— Prin căpetenia daiacă, se amesteca van Doren în discuţie, vom găsi cu siguranţă un vânător, care să ne arate tocul pe unde se aţine un astfel de urangutan.

— Dar dacă Daiaci sunt vânători de capete… obiectă Alice Rendle.

— Ne-am mai confruntat cu vânători de capete pe insula Solomon şi Filipine şi-am ieşit învingători, o încurajă, George, aşa că nu cred că vom avea probleme deosebite.

Căpitanul Farrow, adeveri cuvintele fiului său şi continuă:

— Domnilor, eu zic să nu pierdem timpul, s-o pornim curând la drum. Până la cea mai fierbinte fază a zilei, adică până la amiază, când va trebui să ne odihnim, mai avem încă două ore.

Va trebui să luăm cu noi conserve, pentru că nu va trebui să ne bazăm pe altfel de vânat, dacă vrem să nu pierdem multă vreme. Propun să luăm provizii pe trei zile. Până mâine seară, vom putea pătrunde în interiorul insulei. Dacă până atunci nu vom avea nici un succes, va trebui să ne reîntoarcem. Reîntoarcerea putem s-o facem, pe acelaşi drum pe care ni-i vom croi, cu uşurinţă, într-o zi de lucru.

— Mă bucur de pe acuma la cele două nopţi care le vom petrece în aer liber, în junglă, se-ntoarse Alice entuziasmată spre fratele ei.

Olandezul voii să iasă puţin în evidenţă şi explică:

— Pot să vă descriu viaţa acestor vânători de capete, cum nu cred c-ar putea face, un alb mai bine. Veţi avea parte şi de răpunerea unui Maya, asta pot, să vi-o făgăduiesc de pe-acuma.

Vocea lui Van Doren, suna foarte convingător, fără a-şi pierde tenta uşor ironică, asta le era clar, cel puţin camarazilor.

II.
OLANDEZUL DĂ DE BĂNUIT.

— VOI DA DE-NDATĂ ORDINUL să se pregătească conservele, spuse Henry Rendle. Pentru transportul bagajelor va trebui să luăm un om din echipajul nostru Ayre.

Ayre, dumneata vii cu noi, în orice caz. Pe cine ne recomandaţi?

— Nu e neapărat necesar ca să luăm cu noi un om pentru transportul conservelor, fu de părere căpitanul Farrow. Un alb, nu prea va fi în stare, în clima ucigătoare a junglei tropicale, să poarte o povară prea mare. Va trebui să ne-mpărţim povara asta între noi. Petre, va putea transporta şi greutatea destinată stimatei domnişoare, lui, nu i se va părea o povară prea mare.

— Aşa e, domnule căpitan, consimţi Henry Rendle, avem nevoie, pentru fiecare din noi, de trei conserve de carne, pastramă şi ceai. Presupun că-n junglă vom găsi fructe comestibile.

— Avem ceva experienţă, în privinţa asta, zâmbi Farrow senior. Porunciţi să se aducă aşadar conservele. Cum stăm cu armele?

— Sunt carabinele cele mai moderne, care au apărut pe piaţă spuse proprietarul iahtului şi ştim şi cum să le mânuim. În India, sora mea a împuşcat un tigru, iar eu doi. În Sumatra, sora mea a avut prilejul de-a răpune o panteră neagră.

— Deci puteţi fi consideraţi vânători de fiare mari, zise doctorul Bertram, zâmbind. Numai povestea asta cu băştinaşi nu-mi prea place de fel.

Doctorul îl măsură pe olandez, în timp ce spuse cuvintele astea cu-o privire, întunecată. Şi căpitanul fu pe faţă. Îşi făcea mai multe griji din cauza căpeteniei daiace, pe care

olandezul, sau mai degrabă căpitanul acestuia, îl cunoştea, decât din cauza băştinaşilor, aceştia au un mare respect faţă de armele albilor, mai ales atunci când aceştia ştiu să le mânuiască, cum era de altfel şi cazul de acuma.

În câteva minute, proviziile fură aduse pe punte şi repartizate. Fiecare membru, participant la vânătoare, mai luă cu sine şi-o pătură. Petre avu de transportat şi proviziile şi pătura lui Alice Rendle. Olandezul se duse de-ndată pe iahtul lui, de unde se-ntoarse imediat, de asemenea cu provizii şi c-o pătură. Îşi porni mica sa barcă cu motor şi-o luă spre ţărm unde debarcă imediat, sărind din barcă, deşi la greutatea sa corporală, fu o privelişte destul de comică.

George care se coborâse tocmai în barca de salvare a iahtului de culoare albă, îl observă cu atenţie.

Olandezul rămase câteva secunde pe plajă, apoi o luă cam tărăgănat – ca din întâmplare – spre cel mai apropiat tufiş. Din când în când se uită în jur, spre golf. George se prefăcu că nu văzuse nimic. Acum olandezul ajunse la un tufiş, deosebit de stufos şi se uită foarte interesat la florile sale, mari şi galbene.

Ochii versaţi ai lui George, observă uşoara mişcare a crengilor şi a ramurilor tufişului. Acolo trebuie să fie cineva ascuns, care aştepta numai sosirea olandezului.

Cum de era aşa ceva posibil? Să se fi postat aici de mai mult timp, ca sentinelă? Atunci probabil că olandezul vizitase golful acesta, de mai multe ori. Poate că acel căpitan al vasului de marfă la care făcuse referire olandezul, debarca frecvent aici, pentru a face afaceri cu căpetenia daiacă.

Trebuia în orice caz, să fie cu ochii-n patru, pentru că nu era exclus ca van Doren, să fie dat anume instrucţiunii cum trebuie, să se comporte băştinaşii faţa de echipa de vânătoare şi mai ales faţă de membrii echipajului „Dox”.

În şoaptă, tânărul fiu al căpitanului, îi mărturisi tatălui său, ceea ce văzuse. Căpitanul dădu numai din cap şi zise:

— Poate că olandezul este într-adevăr un om periculos. Cel mai nimerit ar fi totuşi să nu le spunem fraţilor Rendle, despre ceea ce am văzut, altfel o să-i stricăm tot cheful de vânătoare lui Miss Rendle. Spune-i însă lui Petre, iar eu o să-l instruiesc pe doctor. Va trebuie să ţinem ochii deschişi.

— N-ar fi cazul să-l înştiinţăm pe Mister Rendle, tată?

— N-ar fi bine cred, George. Este preocupat de grija surorii sale şi-n această privinţă s-ar putea trăda. Cel mai bine ar fi dacă Miss Rendle n-ar veni, atunci am putea mai uşor să dejucăm planurile olandezului, dar asta din păcate, nu se poate face.

— Poate că tocmai prezenţa ei, îl va face să se trădeze. Ce fel de afaceri ar putea face căpitanul unui vas de comerţ, cu o căpetenie daiacă?

— Răbdare, răbdare, George! Poate c-o să aflăm curând.

Fraţii Rendle şi Ayre, coborâseră între timp în mica barcă de salvare.

Un tânăr marinar, conducea barca aceea delicată dar totuşi solidă spre plajă, unde apăruse între timp şi van Doren. Un surâs mulţumit i se oglindea pe buze şi spuse lui Rendle, ca şi cum lui i-ar aparţine de fapt jungla aceea, făcând o plecăciune curtenitoare:

— Stimată domnişoară, aventurile junglei vă aşteaptă. Sper ca să trăiţi experienţe unice, care nu-i sunt date oricărui muritor.

— Urangutani s-au mai vânat şi băştinaşi vânători de capete s-au mai întâlnit şi de aceştia, chiar de către albi, constată căpitanul, rece, dar obiectiv. Trebuie să fii numai foarte atent şi nimic rău, nu ţi se poate întâmpla.

Calm trecu el, împreună cu George pe lângă olandez, a cărui zâmbet dispăru, când spuse:

— Unii îşi închipuie că le cunosc pe toate, dar pot avea surprize, la care nici nu se gândesc s-aşteptăm numai!

— Vom avea de grijă, ca să nu ni se întâmple nici o surpriză neplăcută, continuă căpitanul cu obiectivitate.

De-ndată ce Farrow, împreună cu fiul său, se află la marginea tufişului îi spuse acestuia în şoaptă:

— N-ar fi trebuit să i-o spun aşa pe şleau, că vom fi cu ochii în patru. Poate că a şi băgat de seamă neîncrederea noastră. Din păcate nu se mai poate schimba nimic.

— Iată aici sunt câteva crengi călcate, observă George. Aşadar pe aici au venit şi-au dispărut oameni în tufiş. După urmele de ruptură îţi dai seama că n-a trecut mult. S-ar putea că-i un trafic continuu între oamenii lui van Doren şi cei ai căpeteniei daiace.

— N-ar fi exclus să găsim şi-o cărare întreţinută, până-n satul vânătorilor de capete, George.

Tânărul îndoi câteva ramuri ale tufişului şi-apoi le dădu înlături. Într-adevăr, în spatele acestora, se făcu văzută o cărare destul de bine întreţinută, cam îngustă ce-i drept, dar le uşura camarazilor foarte mult drumul, deşi, nu era tocmai lipsită de primejdii, s-o urmezi.

Dacă vânătorii, chiar înarmaţi până-n dinţi cum eram, puteam face faţă totuşi unui atac venit din partea unui trib întreg de sălbateci, era discutabil.

— O s-o iau cu doctorul înainte, îi şopti căpitanul fiului său. Tu George poţi rămâne cu Petre în spate şi fii sigur că responsabilitatea voastră nu e mai uşoară.

George se bucură de încrederea pe care tatăl său o avea în el.

— Am dat peste o cărare, se adresă Farrow, fraţilor Rendle şi continuă, foarte bucuros. Putem astfel să înaintăm mult mai repede şi mai bine. Poate că ne vom întâlni mai degrabă, decât am crezut cu băştinaşii. În felul ăsta şi scopul vânătorii va fi atins mai curând. Un sfat, dacă-mi permiteţi: Trageţi numai asupra urangutanilor singurateci, care sunt periculoşi chiar şi pentru om!

— Se-nţelege de la sine, domnule căpitan, consimţi Henry Rendle. Nu suntem doar braconieri. Asupra unui urangutan tânăr sau a unei femele, nu voi trage niciodată. Am avut noroc c-am dat de-o cărare atât de comodă care traversează desişurile astea. Mă îngrozeam numai la gândul că va trebui să ne croim cu cuţitele drumul prin încrengăturile astea vegetale. Poate că nici n-am fi reuşit, la urma urmei.

— Şi totuşi ar fi trebuit s-o facem, fu de părere căpitanul. Oricum o astfel de cărare tot ar fi trebuit s-o căutăm, pentru că ne uşurează enorm drumul. Sigur că experienţa îşi are rolul ei şi-ntr-o problemă ca asta. De altfel, fiul meu şi Petre uriaşul pot să-şi croiască drumul chiar şi printr-un desiş mai încâlcit ca ăsta şi încă destul de repede. Ei, da s-o pornim mai departe. Noroc tuturor!

— De fapt este păcat! fu de părere tânăra fată.

— Păcat de ce? întreabă căpitanul.

— Că nu ne vom croi noi singuri poteca prin desişurile astea.

— Cum aşa, dacă mi-e permis să-ntreb.

— Ar fi încadrat mult mai bine cu romantismul junglei ăsteia!

— Aşteptaţi numai puţin o s-ajungem în locuri, unde şi aşa va trebui să facem apel la cuţitele noastre, dacă vrem să-naintăm. Dacă veţi mai găsi lucrul ăsta romantic, rămâne de văzut. O femeie nu poate suporta un lucru atât de chinuitor ca ăsta, chiar dacă e antrenată, în tot feluri de sporturi.

— Aştept să dovedesc contrariul, când vom ajunge în locurile de care vorbeaţi.

— Nu vă stă nimic împotrivă! râse Farrow.

— În afară de tufişurile impenetrabile, glumi tânăra femeie.

— Tocmai, dădu din cap râzând căpitanul.

— Să-ncepem marşul nostru, dacă vrem să parcurgem o bucată bună de drum înainte de orele cele mai călduroase ale zilei, fu de părere George.

— În orele cele mai călduroase, va trebui să facem o pauză, tocmai pentru a-i da ocazia surorii mele să-şi mai tragă sufletul, spuse Henry.

— Se-nţelege de la sine, se-nvoii de-ndată căpitanul Vom găsi cu siguranţă şi-un luminiş.

George păşise deja pe cărare şi-ar fi înaintat cu plăcere în pasul să obişnuit, alert, dacă nu ar fi trebuit să aibă grijă de fraţii Rendle şi să ţină ritmul mai degrabă cu ei. Păşise deja cu Petre înainte când îşi aminti că el împreună cu Petre, trebuia să asigure ariergarda. Se opri aşadar bucuros că cel puţin s-a convins, că pe ambele părţi ale cărăruii erau atât de mulţi arbuşti spinoşi, că nici unui om nu i-ar fi reuşit să-şi croiască drum printre ei. Tânărul se opri deci la marginea cărăruii aşteptând ca membrii micului convoi vânătoresc să treacă pe lângă el.

— Mă gândeam că nu mai poţi de nerăbdare să dai ochi cu băştinaşii, îi şopti căpitanul fiului său. Ai de grijă, acolo-n spatele convoiului! George dădu numai din cap.

Olandezul mergea în spatele lui Ayre şi făcea o mutră cam acră. Pregătea oare ceva ce-ar fi putut primejdui pe americani?

Deocamdată jungla făcea impresia că-i cu desăvârşire moartă. Nimic nu se mai distingea înafară de zumzăitul insectelor. Dar George ştia prea bine, ce văzuse: Olandezul vorbise precis cu unul sau mai mulţi oameni ascunşi în desiş.

Ar fi fost greşit, să treacă la examinarea tufişurilor. Prin asta s-ar fi trădat faţă de van Doren şi acesta ar fi putut face un semn oricând complicilor săi, avertizându-i. Dar oare omul care fusese ascuns aici, a luat urma convoiului?

George îşi încetini puţin pasul, pentru a pune o distanţă mai mare între el şi olandez.

— Tu Petre ar trebui să te întorci mai des, brusc, îi şopti el prietenului său, care venea imediat după el. Poate că ne urmăreşte omul cu care van Doren a vorbit în desiş. Cine ştie poate-l vezi.

— Am presentimentul de parcă întreaga pădure seculară, ar geme de băştinaşi ascunşi peste tot, observă Petre. Asta-i cât se poate de neplăcut. Ar fi fost de preferat să ne fi croit noi singuri drumul prin desiş. Atunci am fi putut căuta după urme în dosul tufişurilor.

— Tufişurile sunt aici pe margini atât de dese şi înspinate, încât numai cu ajutorul cuţitelor ne-am fi putut croii drum, îi

dădu răspuns George. Dacă s-au ascuns în spatele lor cu-adevărat daiacii, atunci, nu ne pot ataca nici ei aşa uşor şi fără zgomot.

Dacă ajungem la un luminiş se schimbă situaţia. N-ar fi exclus, să trebuiască să veghem şi în sus, spre înălţimi. Poate că băştinaşi ăştia trec peste tufişurile cu spini, căţărându-se-n copaci şi trecând din creangă în creangă.

George grăbi din nou pasul, întrucât prin scurta convorbire cu Petre, distanţa dintre el şi olandez se mări, mai mult decât îi plăcea. Dacă olandezul se întoarce pe neaşteptate şi i-ar vedea atât de în spate ar deveni suspicios. Dar acesta, păşea netulburat înainte, secondându-l pe Ayre. La o primă privire nu l-ai fi considerat deloc periculos dacă, nu ar fi fost acele convorbiri secrete, surprinse de George.

Farrow senior, care conducea grupul, impuse un pas mai lejer, luând în considerare tocmai pe Alice Rendle. Dacă aceasta se suprasolicita şi obosea ar fi devenit o povară pentru întregul grup. Şi dacă ar fi ca micul convoi să fie atacat într-adevăr de către daiaci, atunci ar fi avut nevoie de toată energia şi prospeţimea fiecărui membru al grupului.

Totuşi până la amiază se parcurse o bună porţiune de drum. De două ori dădură peste luminişuri. Olandezul străbătu primul luminiş fără a arunca o privire în dreapta sau stânga. La parcurgerea celui de-al doilea George îl surprinse pe olandez, făcând câteva mişcări suspecte cu mâna. Pentru ochii versaţi ai daiacilor ar fi putut fi semnale distincte.

George privi înspre marginile luminişului, dar nu descoperi nimic care să-i dea de bănuit. Poate că spionul dispăruse deja de mult, după ce văzuse convoiul, într-un loc sigur şi se păzea să se dea de gol. După ce depăşirăm luminişul, George se uită întrebător la Petre. Acesta dădu numai din cap, c-o anumită semnificaţie şi atunci George îşi dădu seama că şi uriaşul său prieten văzuse mişcarea suspectă a braţului olandezului de adineaori.

Când ajunseră în cel de-al treilea luminiş, căpitanul dădu semnalul ca să se facă pauza de prânz.

Petre şi George, îşi dădură silinţa, să se facă utili.

George sapă o mică groapă pentru foc, în timp ce, cârmaciul adună crengi uscate. Foarte curând o flacără veselă şi jucăuşe izbucni în sus. Aproape fără să producă fum, la care îşi putuseră încălzi conservele.

Băură şi ceaiul, din sticlele de termos, pe care le luaseră cu ei. Masa se termină repede şi Alice Rendle zise:

— Am luat prânzul în restaurantele diferitelor hoteluri din toate ţările pe care le-am străbătut, dar niciodată nu mi s-au

părut atât de bune conservele de carne. Poate că am un sânge de aventurier în vine, întrucât mă simt aici, ca acasă. Vă invidiez deja pentru numeroasele aventuri întâmpinate.

— Viaţa în aer liber e atât de frumoasă, zâmbi căpitanul şi e interesant de plăcut să poţi ajuta oameni în caz de nevoie. La o viaţă petrecută în birou, nu mă pot gândi, după ce am fost atât de mult timp lup al Mărilor.

Temele subiectelor de conversaţie se schimbară rapid şi curând fata se aşează lângă Ayre cu care se întreţinea acum în şoaptă. Camarazii observară totul foarte clar, dar fireşte că nu spuseră nimic. Căpitanul însă se bucura în sinea lui. Deodată fata se-ntoarse din nou înspre căpitan şi-i zise:

— Şi când ne reluăm, din nou marşul?

— Ne-am mai putea odihni încă aproape o oră, răspunse Farrow senior. După care vom scăpa definitiv de perioada cea mai călduroasă a zilei.

— Sub acoperişul de frunziş ţine căldura asta umedă mai mult, interveni doctorul în vorbă.

— Am pătruns însă destul de adânc în interiorul junglei continuă căpitanul. Sper să ajungem repede într-o regiune unde sălăşluiesc aceşti Maya.

— Mă mir numai tată, cum de n-am dat încă de nici un picior de băştinaş, până acum.

— La marginea brâului de verdeaţă, aici de unde începe covorul de iarbă se poate recunoaşte că mulţi oameni au venit şi-au trecut, încearcă să-i instruiască pe noii participanţi la vânătoare. Poate că-i vom întâlni şi pe băştinaşi la căderea serii. Dar acum n-ar strica dac-am încerca să dormim puţin, pentru a fi mai proaspeţi. Oricum mai zăbovim puţin pe-aici.

— Să dormim, acum? întreabă surprinsă Alice.

— Să-ncercăm! Vom vedea dacă-i posibil sau nu.

Căpitanul merse pân-acolo, încât le dădu el celorlalţi întâiul, exemplu. Îşi trase pătura peste cap şi se făcu de parc-ar fi voit cu adevărat să doarmă. George ştia el prea bine, că tatăl său, nu uită niciodată să posteze o sentinelă, oricât de scurtă ar fi perioada de somn. Dacă n-o făcea şi-n cazul ăsta, urmărea cu siguranţă un anume scop. De asemenea doctorul Bertram, Petre şi George se pregăteau de culcare, în timp ce în realitate îl examinau cu atenţie pe olandez. Poate că olandezul comitea vreo imprudenţă şi se trăda prin ceva. Era foarte posibil ca şi spionul daiacilor să fie pe undeva prin apropiere şi să-ncerce să se înţeleagă cu el prin semne.

Cei doi Rendle adormiră de-adevăratele. Chiar şi Ayre se-nveli în pătura lui.

Că somnul pe cei trei îi apucară atât de repede, nici nu era de mirare, pentru că oboseala, în căldura aceea toropitoare, era pentru ei, o experienţă inedită. Trebuiau să fie epuizaţi. Se scurse aşa o jumătate de oră.

Olandezul care stătea ceva mai deoparte, nu se mişcă, dar lui George, nu-i veni să-l slăbească câtuşi de puţin din privire.

Treptat această supraveghere constantă, începu să-l apese şi să devină plictisitoare. Cu mare plăcere şi-ar fi şters fruntea de transpiraţie, dar n-o făcu pentru că van Doren să nu intre la bănuială. Musculiţele, care-i asaltau pe cei ce dormeau deveniră tot mai sâcâitoare. George de abia reuşi cu-o clipire din ochi să le alunge pe cele mai obraznice. Noroc că majoritatea erau insecte care înţepau şi atacau de-adevăratelea, de-abia după ce se lăsa seara.

Nu mai dură mult până ce timpul hotărât de Farrow pentru odihnă se scurse. Dacă van Doren rămânea în continuare nemişcat la locul său, atunci presupunerile căpitanului şi-ale fiului său vor fi fost false, că-n imediata apropiere, în tufişurile de la marginea luminişurilor s-or găsi un emisar al indigenilor, sau olandezul a mirosit mai repede cursa care i se-ntinse.

Deodată olandezul se mişcă uşor, mai întâi ca un om care se mişcă-n somn. Ridică apoi capul şi se uită-n jur. Faţa sa arăta într-adevăr somnoroasă, ca şi cum s-ar fi deşteptat chiar atunci din somn. Când se uită la camarazii săi care păreau că dorm cu toţi, un surâs răutăcios, i se oglindi pe faţă.

Cu-o mişcare suplă, pe care n-o bănuiai la acest om corpolent, se ridică şi aruncă din nou o privire asupra camarazilor de pe „Dox”, aşezaţi înspre partea stângă a luminişului. Repede îşi ridică mâna dreaptă şi făcu o mişcare care semănau cu cele făcute de aripa unei mori de vânt.

George care se uită foarte atent înspre marginea luminişului, văzu un braţ care nu putea aparţine decât unui alb. Omul căruia îi aparţinea braţul, purta un costum kaki.

De-ndată tânărul se gândi la căpitanul vasului care avea legături de afaceri cu sălbateci. El să fi fost oare?

Poate că vasul ancorase într-unul din golfurile necunoscute lor.

Acum van Doren îi făcu din nou semn spionului cu mâna. Se întâmplă exact aşa cum mai văzuse George situaţia asta. Olandezul se-nveli din nou în pătura lui ca şi cum ar mai fi vrut să doarmă. Tânărului îi venea să se repeadă la olandez şi să-l silească să vorbească, dar se stăpâni, pentru că n-ar fi realizat nimic cu asta. Pentru cazul că un european se

ascunde pe aici, van Doren ar fi putut oferi oricând o explicaţie. Ar fi putut spune că la rândul lui avea bănuieli în ce priveşte oamenii lui Farrow şi că i-a rugat pe oameni lui să urmărească din umbră convoiul. Olandezul trebuie prins asupra faptului, în flagrant delict cum se spune. Evident că fraţii Rendle şi Ayre erau ameninţaţi pentru că olandezului nu-i putea scăpa faptul că fata îl iubea pe Ayre. Nu era exclus ca olandezul să fi acţionat aşa din gelozie sau datorită faptului că avansurile lui fuseseră respinse.

III.
VÂNĂTOAREA DE URANGUTANI.

AU MAI TRECUT YECE MINUTE. George îl examina în continuare pe olandez printre pleoapele lăsate, dar acesta rămânea nemişcat. Poate că adormise cu-adevărat, acum că dăduse semnalul trebuincios, celui care venise să-l ia.

Farrow se trezi se ridică şi-şi strigă companioni adormiţi cu voce tare. Olandezul îşi jucă rolul excelent, după ce poză în primul care se trezise din somn şi-acum privea buimăcit în jurul lui.

Aproape că şi George se blestema că-şi pierduse vremea examinându-l. Dacă totuşi, cumva se înşelase? Dar asta nu era posibil. Din privirile scurte pe care Farrow senior le aruncase olandezului, George îşi dădu seama că nici tatăl său, nu-l pierduse din privire.

După ce-şi luară cu toţii poverile repartizate pentru marş, căpitanul spuse:

— Acum ar fi cazul să mergem cât mai uşor şi în linişte, pentru că n-ar fi exclus să fi ajuns deja în locurile unde se aţin urangutani. Dacă aceştia ne simt prematur, s-a zis cu vânătoarea noastră. Dispar pur şi simplu şi nici nu le trece prin cap să ne înfrunte direct în luptă.

— Păcat, că n-am norocul de-a fi întâlnit nici un băştinaş până acum, continuă George, remarcile tatălui său. Nu ne puteţi spune Nynheer van Doren, unde se găseşte satul căpeteniei daiace, pe care-l menţiona căpitanul dumneavoastră. Atunci vom şti cel puţin, în ce direcţie vom putea da peste aceşti băştinaşi daiaci.

Olandezul zâmbi şi răspunse, cu o viclenie pisicească, în doi peri:

— Din păcate, domnilor, nu pot spune unde se găseşte satul indigenilor, întrucât nu ştiu nici eu. Dar întrucât n-aţi vrut să ţineţi cont de recomandarea căpitanului meu, ar trebui să vă fie absolut indiferent, unde se găseşte satul acestora.

— Am întrebat numai în interesul tinerei doamne, aici de faţă sosi răspunsul din partea lui George.

— Dacă aş şti cu exactitate unde se găseşte regiunea populată cu urangutani, în apropiere sau mai departe, am putea fi pregătiţi din timp şi cu instalarea taberei pentru noapte, începu Farrow senior din nou. Mai presus de toate, trebuie să ne gândim la siguranţa noastră. Poteca pe care am venit, dovedeşte fără dubii, c-a fost mult folosită. Pe timpul nopţii am putea fi atacaţi, dacă daiaci de-aici sunt încă cu adevărat vânători de capete. Pot însă să fi şi renunţat la vechile obiceiuri.

Olandezul, dădu din cap de câteva ori, ca şi cum ar fi subscris şi el păreri căpitanului. Părea că vrea să spună ceva, dar totuşi până la urmă, păstră tăcerea. Surâsul său se transformase acum într-un rânjet, care nu era departe deloc de ironie şi batjocură. Căpitanul i-ar fi administrat cu plăcere o scuturătură dar se feri să ajungă pe faţă la o ruptură cu acesta.

Farrow se adresă doctorului Bertram:

— Sper domnule doctor, că cel puţin dumneata ne vei spune, în calitate de zoolog pe care-o ai, dacă pădurea asta ar fi nimerită pentru a servi de habitat urangutanilor. Maimuţelor le place mai cu seamă, să se caţere în copaci înalţi.

— M-am uitat cu atenţie în jur, tocmai pentru a putea stabili dacă sunt palmieri cu nuci de cocos şi alţii care servesc de hrană acestor maimuţe. Dacă astfel de copaci se găsesc în număr mare putem fi siguri că dăm şi peste vânatul nostru, răspunse doctorul.

Mai sunt şi alte feluri de maimuţe, evident, dar cele de calibru mare, se-ntâlnesc fireşte mai greu. În special urangutani bătrâni şi singurateci îşi revendică pentru ei însăşi un astfel de teritoriu, cât mai vast cu putinţă şi nu-ngăduie în prezenţa lor, tovărăşia altor maimuţe, chiar dacă sunt din specia lor.

Ca să dai de asemenea exemplare nu-i tocmai uşor, trebuie să ai un nas format pentru aşa ceva şi noroc, pe deasupra.

— N-ar fi rău stimată domnişoară, dacă ai da chiar dumneata peste un astfel de exemplar şi m-aş bucura sincer să poţi să-l împuşti.

— Numai pe politeţe nu ne putem baza, spuse Henry, fratele Alice. Nu i-ar plăcea nimănui să lase să-i scape vânatul numai să-ţi facă ţie un hatâr, surioară!

— Cine poate trage primul un glonte, în condiţiile cele mai favorabile, s-o facă, hotărî căpitanul. Vom vedea de

partea cui e norocul vânători ăsteia. Dar acum înainte! Propun să mai facem câţiva paşi hotărâţi în interiorul junglei. Cam cu vreo două ore înainte de înserare va trebui să ne alegem un loc unde să ne petrecem noaptea. Preparativele pentru pregătirea mesei, necesită şi ele câtva timp.

Căpitanul Farrow propuse să accelereze tempoul. Prin asta îi silea şi pe eventuali daiaci, urmăritori ai convorbiri, care pân-acum îi urmase aşa la pas, chiar în tufişurile dese, să accelereze şi ei ritmul. Petre se-ntoarse de mai multe ori ca înainte îndărăt, bănuind că pericolul e acum mai stringente. Semnul cu mâna, făcut de olandez către albul ascuns în desiş îl văzuse şi el şi nu-i prevestea nici lui, nimic bun.

Trecu oră după oră, dar nimic care să le dea de bănuit nu se întâmplă. Acum erau convinşi că un atac al daiaciior era să se producă curând, se va petrece numai după căderea întunericului. Era mult mai uşor să surprinzi o santinelă noaptea şi să năvăleşti asupra unor oameni adormiţi, decât să ataci pe timpul zilei în luptă dreaptă nişte europeni bine înarmaţi.

Alice Rendle scotea din când în când câte un oftat uşor. Pentru tânăra fată, accelerarea ritmului de marş îi solicita mai ales, o mare sforţare, cu atât mai mult cu cât soarele ardea cu putere şi-şi trimitea săgeţile sale chiar şi prin acoperişul de verdeaţă al uriaşei păduri seculare. Asta provoca o toropeală umedă mai ales, care te făcea să transpiri prin toţi pori.

Pân-acum se ţinuse ţeapănă, dar forţele ei erau pe terminate. Căpitanul care observase asta, mai încetini puţin ritmul.

Din când în când se-ntorcea ducându-şi degetul la buze. Cu cealaltă mână, arăta înspre înaltul copacilor.

Doctorul Bertram observase şi el de ceva timp că aici se găseau palmieri cu nuci de cocos şi Copaci Darian, a căror fructe plac îndeosebi urangutanilor. Aici ar putea fi sălaşul acestora.

Din ce în ce devenea mai lent pasul căpitanului şi tot mai des îşi ridica mâna, drept avertisment.

Se auzea din când în când în coroanele arborilor, zgomote, ca şi când s-ar fi rupt crengi, sau ar trosni crăci uscate. Să fi fost cu-adevărat aici tărâmul acestor urangutani, pe care localnici îi numesc Maya? Se întreabă George în tăcere.

Din trupul lui Alice Rendle dispăruse de mult moleşeala, febra vânătorii o animase vizibil.

Zgomotele veneau mai ales din partea dreaptă a cărăruii, pe care mergeau vânătorii. Căpitanul Farrow se opri şi spuse:

— Acum va trebui noi înşine să ne croim o potecă în desiş şi va trebui s-o facem în tăcere, altfel vom alunga urangutani. Să vină Petre încoace!

Odată cu uriaşul, se grăbi în faţă şi George. Acum păşeau încet, conform spuselor căpitanului, de-a lungul potecii şi începură să caute tufişurile de pe partea dreapta. În cele din urmă George arată spre un loc anume.

Marinarul încuviinţă numai, dând din cap, îşi trase cuţitul şi începu, să taie crengile şi spinii lianelor din tufişurile adiacente.

El făcu asta, parcă în joacă. Cine ştia ce înseamnă să umbli în jungle virgine sau aproape virgine, ştia şi câtă forţă putea pretinde o astfel de manevră. Locul pe care-i găsise George se dovedi cel mai favorabil, unei astfel de penetrări.

Între tufişurile răzleţe se găseau locuri goale, prin care un om se putea strecura uşor, fără ca să fie împiedecat prea mult de lăstăriş.

Acum Petre era ceva mai uşor. El tăie mai multe crengi decât era necesar, întrucât ţinea cont de inapetenţa americanilor şi olandezului pentru o astfel de treabă.

Cu toate acestea, deşi Petre curăţase şi tăiase bine poteca, camarazii înaintau destul de încet.

Olandezul încheia acum convoiul, mergând în spatele lui Ayre. George se gândi chiar, dacă n-ar fi mai bine, să rămână puţin în urmă pentru a-l ţine sub supraveghere.

Pentru van Doren nu era deloc greu, să se pună-n legătură cu băştinaşii, dacă ar fi vrut-o. Putea de exemplu să-l atace pe Ayre, fără ca ceilalţi s-o observe, imediat.

Spiritul vânătorii, deţinea primul rol. George ascultă de acum zgomotele foarte de-aproape şi ştia că urangutanii nu mai sunt departe întrucât pădurea deveni puţin mai penetrabilă, mai puţin deasă, era mai uşor să înaintezi, printre tufişurile acesteia.

George trecu repede pe lângă Petre, vrând primul să dea ochi cu umbra omenească, despre care credea că-i unul din băştinaşii spioni ai olandezului, pe care acesta-i dirijase încoace.

Chiar deasupra sa, fiul căpitanului Farrow auzi un trosnet destul de puternic. Se opri dintr-odată şi privi în coroanele arborilor din juru-i. Nu putu descoperi însă nimic. În momentul următor ceva căzu, foarte aproape de picioarele lui la pământ.

Fără voie făcu un pas lateral, pentru a-şi da seama că nu fusese altceva decât o nucă de cocos, aruncată probabil de

unul dintre Maya care stătea cocoţat deasupra şi vedea în George un potenţial inamic.

O creangă groasă fu al doilea proiectil care zbură pe lângă el, dar de data asta George văzu un braţ lung, de culoare neagră roşiatică, care-o aruncase. Maimuţa însăşi era ascunsă în frunziş, dar de-acum George ştia unde se găseşte urangutanul care putea deveni în minutul următor, unul dintre cei mai redutabil adversar. Îşi duse carabina la obraz. Încă mai putea recunoaşte o bucată din mâna împăroşată La dreapta acesteia până la o îndoitură de cot trebuia să se găsească trupul maimuţei.

George ştia prea bine, că focul de armă, dacă-l va trage se va baza şi pe un dram de noroc. Altfel nu vedea cum ar putea răpune fiara. Tocmai când voia să apese pe trăgaci, braţul dispăruse. În frunzişul copacului se iscă o agitaţie bruscă.

Inteligenta maimuţă observase-n ultima clipă că se atenta la viaţa ei. Furios, George îi şopti de-ndată lui Petre.

— Cred că Maya, a observat ceva!

În aceeaşi clipă de-abia reuşiră camarazii să evite iarăşi o nucă de cocos care veni din înaltul copacului. În momentul următor, George duse din nou carabina la ochi. De data asta, putu distinge cu claritate faţa maimuţei care poseda un semn distinctiv o dantură deosebit de puternică. Arma lui George detună.

Sus, se părea că se dezlănţuise iadul. Ţipete de spaimă răsunară după care începu un bombardament în toată regula cu crengi.

Un al doilea urlet se auzi acum, de la o mai mare depărtare şi care suna scurt şi aproape provocator. Un alt urangutan era acolo, sunetul venea de la o mai mare depărtare, suna mânios şi provocator totodată.

„Un al doilea urangutan este aici”, gândi George, care îl şi predestina ca viitoarea pradă, puştii lui Alice Rendle.

Cu multă atenţie tânărul se uită în sus, dar pe când era în această contemplare, primi de la Petre o îmbrâncitură care-l aruncă în desiş. Uriaşul sări el însuşi înapoi cât putu de mult, luându-i şi pe fraţi Rendle cu el.

Intre crengi apăruse urangutanul. Glontele lui George în ciuda condiţiilor precare de ochire, nimerise bine. Corpul greu căzu printre crengi şi se izbi de solul pădurii. Căzuse exact între George şi Petre. Fiul căpitanului îşi examina acum prada cu mândrie.

Urangutanul era un exemplar bătrân, care făcea cinste speciei sale, de-un colorit roşcat, intens. Capul său, preparat

cum se cuvine va constitui o podoabă, între trofeele sale de vânătoare.

Alice Rendle se uită mai mult timp la maimuţa moartă, după care spuse, puţin cam tulburată.

— Păcat că n-am mers eu în faţă. Poate atunci aş fi avut eu norocul să trag primul foc. E-n regulă dacă o iau eu acum înainte?

— Dă-i numai drumul, o încurajă căpitanul pe tânăra americană. Vei sta alături de băiatul meu, care te va ajuta cu siguranţă să dobori şi dumneata o astfel de maimuţă.

Vânătorii trebuiau acum să înconjoare, trupul urangutanului mort. În mod ciudat George se gândi acum din nou la van Doren. Unde rămăsese olandezul? Părea să fi dispărut pur şi simplu.

În şoaptă George îi împărtăşi lui Petre vestea, care i-o transmise căpitanului. Acesta aprobă numai grav, dând din cap. Acum pericolul era mare, de-ai întâlni foarte curând pe băştinaşi. Farrow se feri să-şi împărtăşească temerile, pentru a nu nelinişti restul grupului.

Ayre, la rândui băgase şi ei de seamă, că olandezul care mergea foarte aproape în spatele său, dispăruse.

Nedumerit, strigă:

— Dar unde este Nynheer van Doren? Era doar chiar lângă mine. I-a fost cumva frică, să pătrundă mai adânc în junglă? Ce-i drept e foarte ciudat!

— Ne va ajunge el din urmă, dă-i drumul numai înainte Mister Ayre! Poate că-ţi va reuşi şi dumitale să tragi vreun foc de armă, în unul din urangutani. Petre tu rămâi cu mine, îl îndeamnă Farrow pe marinarul său.

Farrow senior voi, mai ales să asigure ariergarda convoiului său. Uriaşul o putea face el mai bine întrucât atenţia era mereu trează. Te puteai baza şi pe George care mergea în faţă cu Alice şi Henry Rendle.

Tânăra fată şi fratele ei, nu acordau nici ei dispariţiei olandezului, o prea mare importanţă. Alice se strecura cu îndemânare printre tufişuri şi se uită cu încordare spre coroanele de frunziş ale copacilor uriaş ai pădurii seculare.

Al doilea urangutan nu putea fi nici el prea departe, dacă era s-o judeci după urletul înfuriat al acestuia. Poate că şi acesta era un individ solitar, care percepuse strigătul de agonie al confratelui său, ca pe-o chemare la luptă.

Din faptul dispariţiei lui van Doren. George deduse că acesta se hotărâse să dea cărţile pe faţă. Era bine cel puţin că perechea asta americană de fraţi, se mişca, aproape fără zgomot în junglă. Acum indigeni nu mai puteau deduce atât

de uşor pe unde se găseau albii. Timp de cinci minute, vânătorii au continuat să se strecoare mai departe. Alice Rendle se opri îngrozită dându-se un pas înapoi, când în faţa ei trosni o creangă groasă. Cu-o putere grozavă, proiectilul – nuca de cocos azvârlită de urangutan – căzu la picioarele tinerei fete.

George văzuse mâna cea lungă, a maimuţei care rupse creanga. Dar şi Alice Rendle o văzuse. George se mira în tăcere de sângele rece ai tinerei fete. Duşmanul din coroană stufoasă a copacului, nu era deloc de dispreţuit.

Între timp fata-şi duse carabina la ochi. O fracţiune de secundă mai târziu bubui o împuşcătură în tăcerea junglei.

Ce se-ntâmplase puţin mai devreme după ce George îşi trase glontele său, în primul urangutan, se repetă aici: minute-n şir maimuţa făcu o gălăgie infernală în coroana copacului, după care domni tăcerea. Crengi fură trântite la pământ.

Corpul greu al animalului căzu cu un bufnet la pământ, zdrobind în cădere crengile unui arbust mai mare.

George se repezi înainte, trecând pe lângă fată, întrucât din tufişul în care căzuse corpul marii maimuţe, se auzi un, un strigăt omenesc.

Într-o clipă, fu şi Petre lângă el. Împreună dădură la o parte crengile şi traseră afară corpul urangutanului doborât.

Se vedeau crengile rupte ale tufişului şi printre ele se vedea clar un corp omenesc de culoare închisă. Precaut, Petre îi trase afară din tufiş şi George îi luă omului pe jumătate conştient repede cuţitul, pe care-l mai ţinea în mână.

Băştinaşul era îmbrăcat numai cu-n şorţ. Probabil era unul dintre solii, sau spionii vânătorilor de capete.

Doctorul Bertram păşi spre băştinaş şi-l controlă repede:

— Nu pare a fi rănit, are doar câteva zgârieturi, spuse el. Spaima l-a înţepenit doar şi-atât tot.

— Dar ce căuta aici băştinaşul întreabă Alice Rendle cu naivitate. Voia să vâneze şi el un Maya?

— Cu cuţitul? întreabă Henry imediat.

— Cred că prăbuşirea urangutanului a salvat viaţa unuia dintre oamenii noştri, spuse Farrow foarte serios. Băştinaşul pornise la vânătoare ce-i drept, dar la vânătoare de capete.

Alice Rendle tresări îngrozită.

— Ce facem cu individul ăsta, îl întreabă doctorul pe căpitan.

— Îl lăsăm să zacă aici. O să-şi revină curând, dar fără cuţit, nu mai este un adversar de temut.

— Cel mai bine ar fi să ne întoarcem, zise Alice Rendle, cu glasul coborât.

— Vrei să renunţi la corpul urangutanului dumitale, replică cu o întrebare căpitanul. O să ieşim cu bine şi de aici dintre tufişurile astea, de asta o să avem noi grijă. Acum să ne ocupăm de urangutanii noştri. Le vom lua capetele şi blănurile.

Doctorul Bertram luă măsura maimuţelor şi-o notă imediat în caietul cu notiţe. El uitase pe moment de pericolul care-l păştea fiind aici în imediata vecinătate a vânătorilor de capete. Aici era în elementul său.

Când doctorul se-ntoarse la vânatul răpus de George, acesta şi cu Petre, erau ocupaţi cu prelucrarea cadavrului celui de-al doilea urangutan. Nu era un lucru foarte simplu să faci asta, deşi Petre avea o mare îndemânare în astfel de lucruri. Cu toate acestea, dură aproape o oră, până fură gata cu munca. Între timp vânătorii, se îngrijoră de siguranţa lor, pentru ca undeva în apropiere ar mai fi putut fi, vânători de capete, în afară de cel descoperit.

Petre împături între timp blana animalului şi-o legă astfel încât să poată fi purtată uşor în timpul marşului. Între timp avu loc o discuţie între căpitanul Farrow şi Henry Rendle cu privire la dispariţia olandezului.

— Nu am nici o simpatie pentru Nynheer van Doren, dar dacă aş fi ştiut de la început c-ar fi putut reprezenta o primejdie pentru noi, l-aş fi exclus chiar atunci din societatea noastră.

— Mi-e frică de el, mărturisi şi Alice Rendle.

— Fiţi liniştiţi! Nu-l voi lăsa niciodată pe omul ăsta să se apropie de Alice, spuse cu hotărâre în glas Ayre.

— Ce drăguţ, murmură ca pentru sine Alice.

— Te voi proteja cu propriul meu trup, de-ar fi să ne atace, o asigură Ayre, dus de val.

— Ei, nici chiar aşa, strigă fata, dar în vocea ei se simţi îngrijorarea pentru soarta lui Ayre.

Tânărul american o privi pe fată extaziat.

Discuţia care urmă dispariţiei lui van Doren, mai dură şi ea o bună perioadă de vreme. Căpitanul Farrow nu mai spera acum, să poată scăpa din interiorul junglei, fără a da o luptă decisivă cu vânătorii de capete. Dacă vânătorii de capete ar fi doar de capul lor, poate că cele două gloanţe care-au nimerit cu precizie urangutanii le-ar da de gândit şi i-ar reţine, de la gândul de-a organiza un atac, împotriva noastră. Dar acum ştim mai bine şi anume, că olandezul se află în spatele întregii afaceri, îşi exprimă căpitanul Farrow, părerea.

Doctorul Bertram păşii pe lângă ei, furat de febra cercetărilor.

— Ciudat, spuse el. Ambele animale au aproape aceeaşi mărime şi cam aceeaşi vârstă. Aşadar n-am vânat puiet sau femele, în consecinţă nu ne-am făcut vinovaţi de braconaj Ciudat este că am găsit ambele animale cam în aceeaşi regiune.

— Poate că soarta unui l-a momit şi pe celălalt şi aşa s-a întâmplat de s-au nimerit destul de aproape, încearcă George totuşi o explicaţie pe care i-o ofere doctorului.

IV.
CĂPETENIA DAIACĂ.

PETRE ERA PE PUNCTUL de aşi încărca pe fiecare umăr câte una din cele două blănuri grele. Ayre însă nu fu de acord. El era bucuros să poată face ceva, pentru doamna inimii sale şi i se adresă acestuia:

— Nu merge aşa domnule Petre, dumneata să transporţi ambele blănuri. Dă-mi te rog şi mie una! Trebuie doar să ai una din mâini libere când vom fi atacaţi.

Nu mai aşteaptă nici un răspuns, ci-şi aruncă una dintre blănurile animalului şi anume, a aceluia pe care-l împuşcase Alice Rendle, pe umăr. Căpitanul dădu numai din cap mulţumit.

— George, tu vei avea grijă împreună cu Petre, din nou de ariergarda noastră, ordonă el.

Cei doi trecură, fără vreo vorbă la postul lor, în timp ce Farrow senior preluă conducerea convoiului. După el veneau cei doi fraţi, Ayre şi la urmă doctorul, urmat de George şi Petre.

Cu multă băgare de seamă, trecură prin desiş, pe poteca, făcută de ei înainte.

După fiecare tufiş putea pândi vreun duşman. Deocamdată nimic, care să le dea de bănuit, nu le atrase atenţia.

Ajunseră în cele din urmă netulburaţi la poteca iniţială a indigenilor. Voiau de-acum să ajungă, cât mai repede la coastă, acum că obiectivele vânătorii fuseră atinse. Mai rămâneau două ore, până la căderea întunericului. Nu mai era cazul să se-ngrijească de-o tabără pentru noapte, ci se punea problema de aşi continua marşul, pe întuneric.

Se putea realiza aşa ceva, mai ales că şi americani îşi luaseră lămpile de buzunar, cu ei.

Farrow senior se opri deodată. De undeva dintr-un tufiş lateral, van Doren păşi în faţă şi-i făcu un semn căpitanului,

prietenesc, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit.

— Ei, iată-vă că v-aţi întors, ca şi cum ar fi fost de la sine înţeles, ca el să apară tocmai aici. Văd că vânătoarea a fost rodnică. Mie – cum să vă spun, mi-a fost cumva peste mână, să vă urmez acolo în desiş. Dacă aş avea asupra-mi recomandarea făcută de căpitanul meu, către căpetenia daiacă! Înainte de-a înmâna cineva o astfel de recomandare vreunui băştinaş, care, foarte probabil nici nu ştie să scrie sau să citească, hârşti… îi şi taie capul cu cuţitul!

— Această recunoaştere se bazează numai pe un petec de hârtie, întreabă căpitanul?

— Nu, veni şovăind răspunsul lui Van Doren. Uite-o aici! O mică figurină, lipită cu iarbă pe la colţuri, reprezintă chipul unui om.

Figurina tăiată din lemn negru părea foarte artistic lucrată.

— Ai mai avut probleme cu vânători de capete şi în trecut, se interesă tânărul american. Sau poate chiar acum?

Olandezul scutură numai din cap şi zise:

— Mi s-a părut că aud zgomote în apropierea mea, care nu puteau veni decât de la oameni, care se strecurau prin desiş.

— Un băştinaş, care se ascunse într-un tufiş, a fost aproape omorât când a căzut din copac urangutanul împuşcat de domnişoara Rendle. Omul îşi avea cuţitul în mână, gata pregătit continuă să iscodească căpitanul, neslăbindu-l pe olandez nici o clipă din ochi. Te-aş sfătui să ţii mica figurină în mână. Vrei doar să te întorci cu noi, îndărăt în tabără, sau mai vrei să-i faci totuşi o vizită căpeteniei daiace?

— Nu ştiu cu exactitate, unde e plasat satul acestuia, răspunse van Doren, altfel poate aş face-o. Păcat, doar mi s-a descris locul destul de bine, de către căpitanul meu. Dacă mai face o călătorie încoace, o să-l însoţesc. El a mai adus odată doi prieteni cu el, la această căpetenie şi i-au fost foarte recunoscători, căci au putut vedea lucruri pe care altfel nu ai prilejui să le vezi niciodată fără să te expui la pericole, bineînţeles.

Cu un surâs nemotivat, olandezul îşi încheie aici mica cuvântare. Era vorba de vreo insinuare anume aici? Căpitanul presupuse că da.

Nu-şi putu îngădui să nu mai caute explicaţii şi răspunsuri, trebuia să se gândească s-ajungă cât mai repede la coastă.

— Intră te rog, în convoi înaintea fiului meu Nynheer van Doren, zise Farrow, simplu. Ne continuăm marşul şi pe timpul nopţii. Este prea periculos să ne facem tabăra aici noaptea. Vânătorii de capete sunt în apropiere, cum ai avut prilejul să constaţi şi singur.

— Vreţi să vă continuaţi marşul toată noaptea? întreabă îngrozit. Dar e exclus, nu putem rezista. Gândeşte-te domnule căpitan, nu avem a ne teme de vânătorii de capete. Am doar cu mine mica figurină, care mă recomandă ca prieten şi partener de afaceri al băştinaşilor.

— Poate că există pe-aici mai multe triburi, care se luptă chiar între ele. Poate că tocmai aceşti daiaci cu care eşti în relaţii de amiciţie să ne pândească acum din desişuri. De aceea ne vom continua marşul şi americani vin şi ei. S-a hotărât şi rămâne aşa. Dacă nu vrei, sau nu poţi, să-ţi continui marşul alături de noi, poţi rămâne aici. Poate că vei găsi totuşi băştinaşi cu care căpitanul dumitale e-n relaţii de prietenie şi care te poate conduce la căpetenia daiacă. Noi nu mai avem timp de pierdut cu discutarea unor chestiuni fără însemnătate.

Căpitanul impuse acum un ritm mai mare. Olandezul încă mai şovăia. Când însă Ayre trecu pe lângă el, depăşindu-l, păşi şi el în locul rămas liber, pe care George i-l rezervase, înscriindu-se la rându-i în convoi. Fiul căpitanului Farrow, bagă de seamă că acum van Doren deveni foarte neliniştit. Din ce în ce îşi întorcea capul către o parte sau alta a cărării. Evident aştepta desfăşurare unui eveniment care, din anumite pricini întârzia să se producă.

Dacă vânători de capete s-au ascuns de ambele părţi ale cărării sau poate că nu mai îndrăznea să-i atace pe albii ăştia mai ales după ce au văzut cât de bine pot să ochească? Sigur că fusese planificat un atac asupra taberei pe timpul nopţii şi acum că, prin hotărârea căpitanului de-a mărşălui toată noaptea, acest plan fusese zădărnicit, nu mai ştia ce să facă.

George îşi puse mâna pe patul pistolului său. El bănui că olandezul voia să-i încurajeze pe băştinaşi prin privirile pe care le arunca, pentru a se hotărî să atace acuma.

Deodată căpitanul care era în fruntea convoiului, se opri şi îşi duse mâna la pistol, scoţându-l de la brâu. Înaintea lui Farrow apăru un băştinaş. Stătea foarte liniştit chiar în faţa sa cu braţele încrucişate peste piept şi cu-o privire rece, îi învălui acum pe europeni şi pe americanii:

Podoaba bogată din colţi de mistreţi şi de cerb sălbatec lăsa să se întrevadă că era chiar căpetenia unui trib.

— Ce vrei, îl întrebă căpitanul, în limba malaieză, eliberează drumul, fiindcă vrem să trecem!

— Noi locuim aici şi nouă ne aparţine pădurea. Aţi împuşcat doi urangutani. Daţi pieile încoace, ele îmi aparţin.

— Atunci trebuie să dovedeşti mai întâi că pădurea îţi aparţine ţie. Poţi s-o dovedeşti? râse căpitanul.

Căpetenia, fu puţin surprinsă de această replică şi stărui cu încăpăţinare:

— Nouă ne aparţine pădurea. Noi locuim aici.

— Atunci fiţi fericiţi că nu mai apare proprietarul pădurii, să vă alunge de aici! O să trec sub tăcere comportamentul tău, autorităţilor olandeze, altfel s-ar putea să vă alunge de aici. Aşadar eliberează drumul! Şi nu uita că vei aduce cea mai mare nenorocire tribului tău, dacă vei îndrăzni să ne ataci.

Căpetenia se şi pregăti să părăsească poteca şi să dispară în desiş când van Doren se precipită înainte şi strigă:

— Un moment vă rog, domnule căpitan. Presupun că acesta este căpetenia care a încheiat alianţă şi prietenie cu căpitanul meu. În cazul ăsta micile noastre neînţelegeri pot să fie înlocuite prin sentimente de prietenie.

Fără a mai aştepta răspuns din partea căpitanului, el îi prezintă căpeteniei, mica figurină. Vânătorul de capete râse şi strigă de-ndată:

— Oh, tu eşti un prieten al lui Tuan Someren? Atunci totul e-n regulă şi puteţi să vă păstraţi blănurile.

— Ei vedeţi, am bănuit eu! strigă olandezul triumfător. Acum nu mai trebuie să ne temem, tot drumul până la coastă. Putem foarte bine să înnoptam şi aici, mai ales că pentru domnişoara Alice drumul şi aşa, a fost foarte istovitor.

— Pentru dumneata, rămân încă doar Miss Rendle, interveni în discuţie americanca, pe un ton aspru. Nu-ţi face te rog griji din cauza mea Nynheer van Doren! Nu rămân pe timpul nopţii în junglă, ci am de gând să merg mai departe, spre coastă, împreună cu domnii aceştia.

— Cum doriţi! Nu v-am vrut decât binele. Îl voi ruga pe căpetenie, să ne dea doi războinici care să ducă blănurile. N-ar fi mai bine să vizităm mai întâi satul băştinaşilor. Poate c-o să cunoaştem cu aceasta ocazie multe lucruri interesante.

— Am vizitat sate ale vânătorilor de capete, destule pân-acum, mărturisi căpitanul Farrow rece. Interesante, sunt cel mult trofeele cale mai grozave din colecţia lor de capete. Sunt şi albi, care se ocupă însă, cu-n astfel de negoţ. Deci păşim mai departe. Te rog spune-i căpeteniei Nynheer van Doren, să elibereze drumul.

Cu excepţia lui George şi Petre, participanţi la vânătoarea de urangutani au fost distraşi de conversaţia care se purta şi şi-au pus pistoalele la cingătoare. Această măsură de neprevedere era însă să-i coste scump, întrucât deodată, căpetenia îşi aruncă braţele în sus şi începu să strige din răsputeri.

În momentul următor se auziră foşnete şi zgomote de ambele laturi ale potecii. Ca un roi de muşte năvăliră acuma, vânătorii de capete asupra lor. Căpitanul, doctorul şi americani au fost de îndată trântiţi la pământ. Olandezul îi îndemnă pe indigeni prin strigăte sălbatice să atace.

George şi Petre n-au putut fi prinşi. Trăgând câteva focuri de avertisment şi-au făcut puţin aer în jur. Speriaţi vânătorii de capete s-au retras repede sub protecţia tufişurilor, în momentul următor George-l văzu pe gurul olandez înaintea ochilor săi, faţa sa marcată de ură, de asemenea şi frica care se citea în ochii lui, când pistolul lui Petre se îndreaptă asupra sa.

Petre nu şovăi prea mult, ci apasă pe trăgaci, glontele rănindu-l pe van Doren la şoldul drept. Omul se prăbuşi la pământ deşi nu era decât foarte uşor rănit.

— Înapoi Petre! îi strigă George. Trebuie să găsim neapărat o ascunzătoare.

Cu salturi mari cei doi camarazi o luară înapoi pe cărare.

Petre privi de câteva ori înapoi, spre a se convinge că nici unul dintre daiaci nu-l urmărea. Trase din nou câteva focuri de avertizare, care păru să-i intimideze pe daiaci. George ajunse la locul unde camarazii, fuseseră târâţi chiar mai înainte în desiş. Să o ia în direcţia asta? Nu, mai bine nu, întrucât în această direcţie se găsea satul vânătorilor de capete, unde-i duseră pe prizonieri.

— Aruncă blana, la dreapta în tufiş, Petre! Poate că putem să-i păcălim pe daiaci. S-o luăm la picior. Dacă vor vedea blana în tufiş vor trage concluzia c-am apucat-o în direcţia aceea.

Marinarul făcu, după cum îi spuse George.

— Executat, spus el. Înainte, nu mai văd nici un daiac în urma noastră. Să sperăm că vom scăpa de ei.

Cărarea făcea numeroase cotituri, aşa că celor doi nu le era uşor să aibă de grijă să nu dea nas în nas cu alţi daiaci, care le-ar fi putut ieşi întâmplător în faţă.

— Va trebui să avem grijă domnule George, ca nu cumva, tot alergând pe cărarea asta, s-ajungem tocmai în satul vânătorilor de capete, îl avertiză Petre, pe camaradul său. Uite, cărarea se face tot mai lată, asta nu-i un semn bun, aşadar Petre!

Şi George se gândea la acelaşi lucru, dar mai era de părere că apariţia a doi oameni înarmaţi; în satul daiacilor, va fi o surpriză atât de mare, încât poate le va reuşi să-i elibereze numaidecât pe camarazii săi, luaţi prizonieri.

George îşi temperă avântul, nu mai aleargă atât de tare şi-i strigă peste umăr lui Petre.

— Să ne ascundem undeva pe aici! Ne vom târî după daiaci, urmărindu-i, când îşi vor duce prizonierii în sat.

O ramură groasă a unui copac uriaş, creştea chiar pe locul unde se găseau camarazii; traversând cărarea. Petre îşi domoli goana, arătând spre creangă şi spuse doar:

— Acolo sus!

Dintr-un salt, se şi caţără sus şi se apucă de creangă. George îi urmă numaidecât exemplul. Câteva secunde mai târziu, stăteau amândoi în frunzişul des al copacului, ţinând sub supraveghere cărarea şi sperând că nu vor putea fi văzuţi de jos.

Trecură cinci minute. Un băştinaş apăru pe cărare, aplecat din şale şi ţinând cuţitul în mână. Se uită în dreapta şi-n stânga cu ochi pătrunzători şi cu siguranţă nu i-ar fi scăpat, dacă, cei doi s-ar fi mărginit să se ascundă undeva în desiş.

După ce daiacul trecuse, George îi şopti prietenului său.

— Satul e plasat undeva la dreapta noastră. Fii atent, în curând vor veni şi alţi indigeni, care-i vor târî după ei pe prizonieri. Şi olandezul va trece pe aici.

— Dacă încă mai poate alerga, domnule George.

— Din cauza rănii ăleia superficiale?

— Prea viteaz, nu mi se pare c-ar fi totuşi.

Din nou apăru pe cărare un băştinaş. Ca o panteră, cu atenţia încordată se uită el, în toate părţile. Evident, căpetenia îl trimise înainte, în chip de avangardă, pentru a-i da de ştire, dacă sunt sau nu pericole, din pricina celor doi evadaţi.

Încă şase războinici daiaci se mai târâră pe cărarea care ducea spre sat. În cele din urmă apăru şi căpetenia cu grosul oamenilor săi. În spatele acestora veneau prizonieri, fiecare înconjurat de către doi băştinaşi. Alice Rendle ţinea capul aplecat. Fratele ei şi Ayre priveau, abătuţi în jur. Doar căpitanul şi doctorul păşeau mai liniştiţi. Ştiau prea bine, că George şi Petre vor face tot ce le va sta-n puteri să le redea libertatea.

George i-ar fi dat bucuros un semn tatălui său, dar nu-ndrăznea s-o facă, de teama de-a nu fi observat de daiaci. Mai observă că tatăl său, se uită-n întâmplător în sus şi zâmbi cam pişcher, dădu numai din cap şi păşi mai departe. Poate că ochi săi experimentaţi au fost în stare să descopere în frunzişul răvăşit de deasupra copacului, că nu de mult doi oameni au stat ascunşi acolo.

Acum olandezul cel gras, venea şi el pe potecă, dar transportat pe sus de către patru războinici, doi care-l ţineau

de picioare şi doi de braţe. Gemea cu toate acestea, de parcă ar fi fost rănit de moarte. Făcea parte din categoria acelora care nu pot suporta nici o durere fizică, când e vorba de propria lor piele, dar totul era în regulă, dacă altora le pricinuia din plin astfel de dureri. Mai veneau trei băştinaşi, răniţi uşor, în încleştarea de adineaori. Încă un sfert de oră, mai rămaseră cei doi camarazi, tăcuţi în copaci. În cele din urmă George i se adresă lui Petre:

— Cred că totul e clar. Într-o oră şi jumătate se-ntunecă, pân-atunci trebuie să ne familiarizăm cu poziţia satului şi cu sistemul de dispunere al colibelor Trebuie să-i eliberăm pe oamenii noştri încă-n noaptea asta. Înainte de toate Miss Rendle nu trebuie să rămână prea mult în puterea vânătorilor de capete.

— Tânăra americană, pare a fi destul de energică, răspunse Petre, nu-mi fac mari griji din pricina ei. Sigur că nu-i plăcut să-ţi aştepţi soarta, prizonier fiind în mâna unor astfel de sălbateci. Trebuie să fim vigilenţi domnule George, căpetenia va pune santinele cu siguranţă, la capătul potecii care duce-n sat.

George se coborî primul din copac, dar înainte de-a sări jos, ascultă cu atenţie, dar nu auzi nimic, ce l-ar fi împiedecat să mai întârzie. Petre îl urmă, după care o luară împreună pe cărare, până la următoarea cotitură, de unde nu mai puteau vedea, natural, nimic înaintea lor.

— Uşor domnule George. N-avem de ce să ne grăbim.

Îşi încetiniră pasul, în tufişurile de ambele părţi ale potecii începu zumzetul insectelor pădurii, semn că seara şi întunericul nu mai erau departe.

V.
O LOVITURĂ ÎNDRĂZNEAŢĂ.

După un timp George se opri şi-i spuse lui Petre.

— Presupun, că după noi vine ariergarda daiacilor. Trupa care a trecut pe lângă noi, poartă cea ce-a doua blană cu ea. Câţiva dintre războinici mai scotocesc încă şi acum probabil, după noi. Deci războinicii daiacilor mai sunt în urma noastră. Când va veni seara, se vor întoarce cu siguranţă în sat. Trebuie să fim foarte atenţi şi să ne căutăm o ascunzătoare sigură.

Petre dădu numai din cap. Cei doi porniră mai departe. După un sfert de oră, Petre îşi încetini pasul.

— Miroşi ceva, domnule George?

Fiul căpitanului adulmecă aerul.

— Fum! spuse el după o scurtă pauză. Suntem aproape de sat.

Îşi continuară drumul. Nu mult, până ce auziră zgomotele tipice care arătau apropierea de sat. Cărarea putea duce mai departe în desiş şi să se sfârşească neaşteptat.

George şi Petre continuară să caute drumul ascuns care ducea-n spre sat şi pe care îl bănuiau, pe undeva prin apropiere. Nu dură mult până ce găsiră un intrând între două tufişuri. Tufele se puteau da foarte uşor la o parte şi drumeagul care li se înfăţişă înaintea ochilor avea o lăţime de cel puţin trei metri şi foarte întrebuinţat, după starea în care se găsea.

De ambele părţi ale acestui drumeag se ridicau tufe dese. Camarazii păşiră pe calea care li se deschise, George spunându-i în şoaptă lui Petre:

— După zgomotele pe care le auzim, satul se află la cel mult şaizeci de metri depărtare. Dacă va fi cazul ne putem ascunde, la dreapta sau la stângă, în unul din tufişurile astea. S-o facem acum, sau să ne ascundem mai târziu?

— Mai bine de-acum, spuse Petre, până cade întunericul. Atunci va fi mai simplu. Uite drumul face înainte, o cotitură bruscă Precis că în spatele acesteia se găseşte o santinelă de pază. Dacă aş fi căpetenia tribului aş face acelaşi lucru, aş posta acolo, o santinelă.

George râse la argumentaţia prietenului său, care-l privi uimit.

— Să-i dăm drumul, zâmbi George.

— Mă întreb dacă, nu se mai găseşte şi-o altă santinelă plasată aici. Sau poate că santinela care ar fi trebuit să fie la post, a plecat în sat, curios fiind să-i vadă şi el pe prizonieri.

— Cum ar fi dacă ne-am ascunde între aceste două tufişuri? întreabă George, arătând spre două tufişuri dese.

Petre aprobă. Ambii prieteni se ascunseră cum putură mai bine, acoperindu-se cât puteau mai bine cu frunzele late. Lui George i-ar fi plăcut mai degrabă să arunce o privire asupra satului, dar trebuia să aibă răbdare până se va întuneca.

Cât de bine a fost că se adăpostiră imediat, s-a dovedit câteva minute mai târziu. Dincoace de cotitura drumului apăru deodată un vânător de capete, înarmat cu o suliţă lungă. Iscodi cu multă atenţie în jurul său şi se opri apoi, în aşa fel, încât să poată supraveghea ambele laturi ale drumului. Petre avusese deci dreptate cu bănuiala sa că santinela, dăduse o fugă-n sat, doar de curiozitate, să-i vadă pe prizonieri. Pe timpul absenţei acestuia, camarazii s-au

putut apropia şi ascunde, atât de aproape de sat şi totuşi neobservaţi.

Puţin mai târziu păşiseră prin ambele tufişuri care mascau accesul la drumul principal, mai multe siluete întunecate.

Erau acei daiaci, care după ce găsiseră pielea gorilei, îi căutaseră pe cei doi fugari dar nu-i găsiseră. George numără şase războinici, făpturi puternice bine clădite, cu figuri hotărâte. După ce aceştia dispărură după cotitura drumului care ducea direct în sat, Petre îi şopti tânărului său prieten.

— Am avut din nou noroc, domnule George! Chiar că ne-am aflat între două focuri. Acum situaţia noastră nu-i chiar atât de periculoasă întrucât nu cred că daiaci vor bănui că vrem să facem o vizită atât de curând în satul lor. Vor crede mai degrabă că suntem destul de bucuroşi c-am scăpat cu viaţă şi-am reuşit să fugim.

George nu putu decât să-i dea dreptate prietenului său. Camarazii aşteptară în linişte, până se coborî întunericul peste junglă. De-ndată ce sosi clipa se puseră în mişcare, dar cu multă prudentă. Trebuiau să se grăbească întrucât cea mai mare parte a sarcinii lor, trebuia îndeplinită, înainte de a apare luna. Petre se strecoară înainte. El era cel mai puternic dintre ei doi şi lui îi revenea sarcina să scoată santinela din funcţiune în caz că exista una, acolo unde drumeagul făcea cotitura respectivă. Apropiindu-se de aceasta, auziră şoapte. Poate s-a mai pus o santinelă, acum că se lăsase întunericul! Asta nu făcea decât să le îngreuneze sarcina lui George şi Petre. Curând auziră paşi uşori care se îndepărtară. Aşadar santinela fusese schimbată, ceea ce venea în întâmpinarea planurilor lor. Santinela schimbată care va ajunge în sat, va mărturisi că-n tipul serviciului său, n-a observat nimic şi până să se schimbe noua santinelă, mai rămâneau încă două ore.

Petre grăbi pasul şi când ajunse, la cotitura unde daiacul era în post, tovarăşul său îl şi scoase din funcţiune pe băştinaş cu-o lovitură bine dozată de box. Cei doi se-ngrijiră, ca acesta să fie legat şi încăluşat cum se cuvine. După care îl împinseră în tufiş.

— Să ne grăbim să-l ajungem pe războinicul eliberat din gardă, poate că mai sunt santinele până la intrarea în sat, pe care poate nu le-am observat dacă daiacul n-ar schimba cu ei vreo vorbă, zise Petre.

— Dar chiar că te gândeşti la toate! îl laudă George pe prietenul său.

Fără zgomot cei doi, se strecurară mai departe. Când drumul făcu o nouă cotitură, de data asta spre sud, auziră în

faţa lor paşii măsuraţi ai santinelei schimbate din post.

La o depărtare de vreo 40 de metri, cei doi camarazi observară, lumina unor flăcări, sau focuri aprinse. Deci acolo era aşezat satul.

Din ce în ce, apropiindu-se de sat, paşii celor doi deveniră mai cumpătaţi. Deodată din umbra desişurilor care înconjura satul se desprinse o siluetă. Santinela schimbată, vorbi ceva cu el, apoi merse mai departe.

Înainte ca cea de-a două santinelă, să fi putut ajunge în tufişuri, Petre şi fu din doi paşi la el, cu o lovitură de pumn îşi întinse omul la pământ. Şi acesta fu legat şi încăluşat cum e mai bine. Cei doi îşi continuară drumul. Casele vânătorilor de capete erau cocoţate pe pari. În care din ele erau ţinuţi prizonierii? În lungile colibe, pe care în ciuda întunericului George şi Petre le putură deosebi la lumina flăcărilor, locuiau un mare număr de familii despărţite numai prin pereţii subţiri, unele de altele.

Poate că prizonierii au fost duşi în coliba – Kompong – cum i se spune pe-aici, care aparţinea chiar căpeteniei, întrucât acolo era prevăzut un spaţiu considerabil mai mare.

George şi cu Petre pătrunseră în sat şi se strecurară printre colibele răspândite de jur împrejur. Din fericire purtau haine de culoare închisă, care băteau mai puţin la ochi. Satul era destul de lung, aşa că dură destul de mult, până ce, cei doi camarazi, ajunseră cam în mijlocul acestuia. De-ndată ce ajunseră cam pe la mijlocul aşezării, le bătu la ochi un Kompong, mai spaţios a toate celelalte şi bogat ornat, în faţa căruia trei războinici patrulau încolo şi încoace. Aici trebuia deci să fie casa căpeteniei. În faţa locuinţei căpeteniei, aşa cum se putea observa, ardeau mai multe focuri de tabără. Lumina răspândită, era aşa de mare, încât cei doi camarazi, nu îndrăzneau să treacă peste locul rămas liber din faţa acestora. Dacă ocoleau însă, printr-una din părţile laterale, ar fi fost posibil. Cei doi o luară pe lângă nişte colibe scunde, care se dovediră a fi coteţele de porci şi deşi deranjară câteva animale, reuşiră să treacă. Din fericire animalele astea făceau şi aşa un zgomot continuu, fiind permanent neliniştite, aşa putură trece neobservaţi.

După ce Petre şi George ajunseră în spatele Kompongului căpeteniei auziră vocea căpeteniei. Tânărul american îi insufla curaj lui Alice.

Felul în care erau construite casele astea le era prea bine cunoscut celor doi prieteni.

George se sui pe spatele lui Petre, astfel încât să poată face o spărtură cu ajutorul pumnalului său, în peretele din spate a

colibei. Din fericire aceste era construit din trestie de bambus împletită. Curând spărtura era destul de mare, să se poată, strecura înăuntru. Se punea problema dacă prizonierii dinăuntrul Kompongului, sunt păziţi se întreba George. De dinăuntru se auzea vocea calmă a tatălui său:

— Poţi s-aprinzi liniştit lampa ta de buzunar, băiete. Ştiam că veţi veni.

Nu dură decât câteva secunde, până ce prizonierii fură eliberaţi. Tânăra fată, căzu de-ndată la gâtul lui Ayres mărturisindu-i că-l iubea de mult.

Căpitanul îi felicită pe cei doi dar le reaminti că nu era momentul ca să sărbătorească acuma evenimentul. Apoi continuă:

— Armele noastre sunt la căpetenia Taju – cum se numeşte.

De fapt în Kompong se mai afla un alb, căpitanul van Someren.

Olandezul nostru cel gras, pare să aibă friguri pricinuite de rană şi bâiguie cuvinte mai mult sau mai puţin inteligibile.

Dar a spus şi lucruri surprinzătoare, care-l demască complet. L-a îndemnat pe băştinaşi, să facă incursiuni pe teritoriul vecinilor lor, pentru a recolta noi capete, cu care el şi căpitanul său făceau un negoţ foarte profitabil. Pe un om care avuse norocul să dea peste un banc mare de perle l-a făcut pierdut în junglă.

— Şi ce-o să se întâmple acum? întreabă George.

Se hotărâră să aştepte până dimineaţă, dar până atunci să-ncerce să dea neapărat de armele lor. Unde dormea căpetenia, mai rămânea de stabilit.

Când santinelele de afară fură schimbate, se stârni agitaţie în sat.

Dar războinici care-şi găsiseră confraţii legaţi îi liniştiră, pe ceilalţi membrii ai tribului. Nu îndrăzneau, după cum spunea doctorul Bertram, care le-nţelegea limba, să-l trezească pe căpetenia Taju.

Chiar înainte de revărsatul zorilor, Petre şi George, merseră să caute armele celorlalţi camarazi. Santinelele din faţa Kompongului fuseră retrase, George şi Petre lunecară pe parii colibei în jos, merseră o bucată de-a lungul Kompongului, până ce auziră voci sus. Una din voci aparţinea unui alb fără-ndoială şi spunea:

— Taju, prizonieri vor fi ucişi! Dacă Tuanul cel gras moare, eu voi continua în locul lui afacerea. Atunci banii care trebuie să-i dăm lui, îi vom împărţi între noi. Fata o iau

pentru mine. Mai trebuie să facem o incursiune, ca să mai aducem nişte capete.

George care se urcase pe scara de bambus, înaintea lui Petre, păşi în încăperea în care căpetenia şi căpitanul lui van Doren purtau discuţia de mai sus, strigând:

— Sus mâinile! Nici o mişcare suspectă!

Căpitanul olandez fu la început atât de surprins încât, se mărgini doar să înjure. Îşi duse apoi mâna la pistol şi trase asupra lui George. Acesta fu mai rapid. În timp ce glontele-i flutura pe la ureche, trase la rându-i. şi nimeri mult mai bine, întrucât căpitanul răufăcător, se prăbuşi gemând pe jos.

Căpetenia intimidată, îi înmână lui George armele albilor şi-i lasă să plece, fără a-i mai urmări cu războinici săi.

La bordul iahtului cel luxos, se serbă în aceeaşi zi logodna tinerei perechi care-şi declarară dragoste, în împrejurări atât de dramatice. Despre soarta olandezului, Farrow nu mai informă echipajul iahtului cel negru, ci în schimb trimise o cablogramă autorităţilor din Manado.

Încă în aceeaşi zi după amiază un distrugător intră în apele golfului. Iahtul fu luat sub sechestru, echipajul arestat întrucât toţi oamenii de la bordul acestuia fură părtaşi la fărădelegi.

După un rămas bun călduros adresat americanilor, către seară „Dox”-ul îşi reluă călătoria.

Ceea ce George şi camarazii vor întâmpina mai departe va fi descris într-un alt volum.

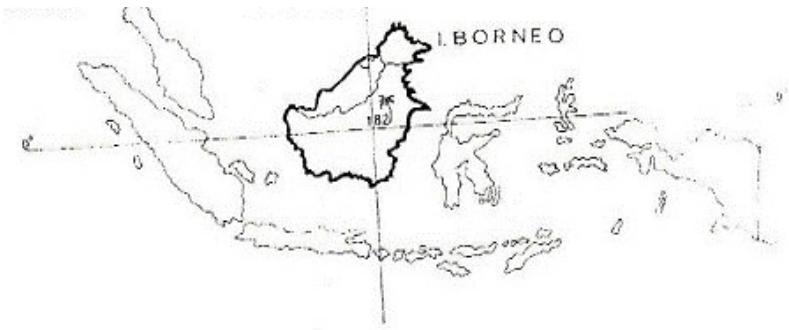

DAIACII DIN BORNEO (KALIMANTAN)

Sub denumirea de daiaci sunt grupaţi locuitorii din interiorul insulei Borneo, cu excepţia punanilor . Ei trăiesc aproape neştiuţi , în veşnică luptă cu natura ecuatorială ameninţătoare În trecut , ei erau cunoscuţi ca nişte oameni şireţi şi superstiţioşi şi ca cei mai cruzi tăietori de capete din lume.

Sfârşitul volumului: **CĂPETENIA DAIACĂ.**

În numărul următor:

PRINTRE INDIENI.

Sat daiac

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro